

အားရပါးရ ဖောင့်ဘဝ ညအလားကွယ်

တက္ကသိုလ်ကျောင်း
ပေါင်းသစ် ဥဒါယောက္ခ

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 သြဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြု၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူ့ပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

(၁)

လူက သေးသေးသွယ်သွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် သူ့သီချင်းများသဖွယ် နွဲ့နွဲ့လျလျ နိုင်သမျှ ရာသီဥတုပြင်းပြင်း ဒဏ်ကို မခံနိုင်သော ရေနံ့သာ ကိုစိုးလှိုင်သည် တောင်ကြီးမြို့သို့ အချမ်းကဲသော ဒီဇင်ဘာလ ဆောင်းတွင်းမှာမှ ရောက်ရှိလာ သည်။ သူ့ရောက်ရှိချိန်တွင်ပင် ကျောင်းမှ ထွက်ကြကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည့် ယခုအခါ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်နေသူ ကိုလွမ်းနောင် လည်း ကျွန်တော့်အိမ်၌ အဆင်သင့် ရှိနေ၏။

ကိုစိုးလှိုင်သည် ဆောင်ညပမာ နက်ရှိုင်း အေးမြသော တေးတစ်ပုဒ် ကိုလည်း ယူလာသည်။ သီချင်းနာမည်က 'ည' ဟူသတည်း။

အိမ်အပြင်၌ ငွေလရောင်မှုန်မှုန်ဝယ် နှင်းပုလဲတို့ ကခုန်နေသော တစ်ညမှာ ထင်းရှူးဆီနံ့သင်းသော မီးဖိုဘေးတွင် ကျွန်တော်၊ ကိုစိုးလှိုင်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်၌ ခေတ္တလာရောက် အနားယူနေသူ မိတ်ဆွေ တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် မန္တလေး တက္ကသိုလ် အနုပညာရှင်အသင်း ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ကိုတင်မောင် မြင့်တို့သည် "ည" သီချင်းကို သင်သောအခါ အသံလွှင့်ရန် စီစဉ် သုတ်သင်နေကြသည်။

ကိုစိုးလှိုင်သည် သီချင်းကို မူလက ငါးပေါက်နှင့် စပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုတင်မောင်မြင့်က ရိုးလွန်းသည်ထင်၏။ ထိုအခါ ကိုစိုးလှိုင်သည် လေးပေါက် အောက်ပြန်ဖြင့် သံစဉ် ဆန်းဆန်း တစ်ရပ်ကို စမ်းပြသည်။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ သီချင်း အကြောင်းအရာနဲ့ အသံစဉ် ကိုက်တယ်”

ကိုစိုးလှိုင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှန်ဝင်းဝင်းအောက်မှ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း၊ ပေါင်တစ်ဖက်ကို လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ စည်းလိုက်၍ မယ်ဒလင်ဖြင့် တီးကွက်များ ဖော်ယူသည်။ ကိုတင်မောင်မြင့်က မျက်စိကို မှိတ်ကာ တီးကွက်အလိုက် စိတ်ကို လွှတ်မျှောကြည့်နေဟန် တူသည်။ တီးကွက်ဆုံးသော် “ဟုတ်တယ်၊ ဒီအသံနဲ့ ပိုကိုက်တယ်”ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ယခုအချိန်ထိ ကိုလွမ်းနောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အမှတ်မထင် ခဲရင်း မီးဖိုတွင်းမှ ယှက်လိမ်ကခုန်နေသော မီးတောက်မီးလျှံများကို ငိုငင်ကြည့်နေသည်။ ကိုတင်မောင်မြင့်က မှတ်ချက်ချသောအခါမှ လှမ်းမေးသည်။

“တီးကွက်ကတော့ တော်တော်လှတယ်၊ လှတယ် ဆိုတာထက် အသည်းနှလုံးကို ခိုက်တယ် ဆိုရမယ် ထင်တယ်၊ သီချင်းနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ည”

ကိုလွမ်းနောင်၏ မျက်နှာဝယ် အမျိုးအမည် မသိသာသော်လည်း ထင်ရှားသည့် ပြောင်းလဲရိပ် လွှမ်းသွားသည်။

“ဪ... ‘ည’ တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ... တဂိုးရဲ့ Night ဆိုတဲ့ ကဗျာကို မှီပြီး ကိုမြင့်သိန်းက သီချင်းအတွက် လင်္ကာရသဖြစ်အောင် ဖွဲ့ထားတယ်”

“ကိုမြင့်သိန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးပါပဲ၊ ကလောင်နာမည်တော့ သိပ်မရှိသေးဘူး၊ ပျဉ်းမနားမောင်ရီနောင်ဆိုပြီး ကဗျာတွေစပ်တယ်၊ အလုပ်ကတော့ စိုက်ပျိုးရေး အရာရှိ တစ်ဦးပဲ၊ ခင်ဗျား တင်တင်မြ ဆိုထားတဲ့ ကိုစိုးလှိုင်ရဲ့ လက်ရာ စခန်းအောင်မြေကို ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အဲဒီထဲက စာသားတွေလည်း ကိုမြင့်သိန်းပဲစိတာ”

“ဟာ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ သီချင်းကောင်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာက ‘ည’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ”

“ခင်ဗျား... ဘာလို့ နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ ကိုလွမ်းနောင်”

“ည ဆိုပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ မောင်မိုးသူက အဲဒီနာမည်နဲ့ပဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသွားပြီးပြီ၊ သူ ဝတ္ထုရေး”

လည်း တော်တော် ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဆိုလိုတဲ့ညက တစ်မျိုး၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတဲ့ ညက တစ်မျိုး၊ ဟို... သံတူကြောင်းကဲ့လို ဆိုရမလား မသိဘူး”

ကိုတင်မောင်မြင့်သည် သူ့အား လှမ်းကြည့်၍ အကြံပေးသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ မောင့်ဘဝ ညအလားကွယ် ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တစ်ပုဒ် ထပ်ရေးပေါ့”

ကိုလွမ်းနောင်၏ ဆွေးရိပ်လွမ်းသော မျက်နှာမှ မျက်လုံးတို့သည် အရောင်လက်သွားသည်။

“မောင့်ဘဝ ညအလားကွယ်၊ ဒီနာမည် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကဲလေ... ခင်ဗျားတို့ သီချင်း လုပ်ပါဦး”

ကိုစိုးလှိုင်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်၍ မေးသည်။

“စာသားတွေ ကျေနပ်ပြီလားဆရာ၊ ကိုမြင့်သိန်းက မှာလိုက်တယ်၊ လိုမယ်ထင်တာ ဆရာ ပြင်ပေးပါတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သုံးနေရာ ပြင်ချင်တယ်”

“ဘယ်နေရာတွေလဲ”

“တိမ်သား အုပ်ဆောင်း ရောင်လွင်မမောင်းဖွယ်၊ ကြယ်ပေါင်း သမတ အလှငွေစိုင် x x x အဲဒီနေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“ကာရန်ကို ဇွတ်ယူထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ‘ရောင်လွင်မမောင်း’ ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုပြင်လိုက်တာပေါ့၊ ‘တိမ်သားပြယ် ရှင်း၊ ယာယီလင်းစ၊ ကြယ်မင်းသမတ၊ အလှငွေစိုင်’ လို့ ဒါမှ ရှေ့စကားနောက် စကားဆီလျော်မယ်”

ကိုစိုးလှိုင်သည် သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် “ဆက် ဦးဆရာ” ဟု တိုက်တွန်းသည်။

“နေမင်းသာတဲ့ နေ့ကမ္ဘာနန်းဝယ်၊ အဲဒါကလည်း ထောင့်နေတယ်၊ အဲဒီအစား ‘လျှိုဝင်းဖြာတဲ့ နေ့ကမ္ဘာနန်းဝယ်’ လို့ ပြင်မယ်”

“ပြီးတော့ကော”

“ပင့်သက်ဖိုမျက်ရည်ဝဲ၊ ဝဲကျရုံပဲ တကယ် အဲဒီစကားက ယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုဖိုအတွက် ချဲ့လွန်းနေတယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သီချင်း တစ်ပုဒ်

လုံးက ပမာတင်စားမှုကို အသားပေးထားတယ်၊ မျက်ရည်ကျတဲ့ နေရာမှာ တိုက်ရိုက်ကြီး ဆိုထားတာ မကြိုက်ဘူး”

“လုပ်ပြီဟေ့ တို့ဆရာကတော့ ဒါဖြင့် ဘယ်လို မျက်ရည်ကျမလဲ”

ကိုစိုးလှိုင်က မေးသည်ကို တင်မောင်မြင့်ကလည်း ထောက်ခံရင်း ထပ်ဆင့်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားသီချင်းမှာ မျက်ရည်ပါလာရင်ဆိုဖို့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်မရဲဘူး၊ ဆရာ့ မငိုနဲ့ခင်လို သီချင်းမျိုးတော့ ကျွန်တော် ဆိုရတာ လိပ်ပြာ လည်း ရဲတယ်၊ အသည်းနဲ့လည်း မိတယ် ဆရာရေ၊ ကဲလေ အခု စာသား ဘယ်လို ပြင်မလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်များ လျှို့ဝှက်လွန်းမလားတော့ မသိဘူး၊ ဆရာတော့ ဒီလို ပြင်ချင်တယ်။ ပင့်သက်ဆို မြောက်လေဝဲ အသည်းကမ္ဘာ့မုန်နှင်းရယ်... ခင်ဗျား၊ ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ ကိုလွမ်းနောင်”

ကိုလွမ်းနောင်၏ မျက်နှာသည် မှိုင်းသွားသည်။

“ပင့်သက် ဆိုတဲ့ မြောက်လေက ဝဲနေတယ်။ အဲဒီ ပင့်သက် မြောက်လေ ဝဲတဲ့ အသဲကမ္ဘာက မှန်နေတဲ့ နှင်းတွေဟာ ဘာတွေလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလဲ ကိုဘုန်းနိုင်၊ မျက်ရည်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မဖြေဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

ကျွန်တော်က စည်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကိုတင်မောင်မြင့်က တယောကိုယူကာ ကိုစိုးလှိုင်၏ မယ်ဒလင်နှင့် အသံညှိလိုက်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ ကိုစိုးလှိုင်သည် မယ်ဒလင်တီးရင်း ဆိုသည်။

“မှုန်ရီဆိုင်း... ဇာငွေလှိုင်း ...သင်တိုင်းနှင်းမြူ ကမ္ဘာလာရံသွယ်
အဇောနှယ်မိုးဖြန့်ကျယ်... တိမ်သားပြယ်ရှင်း ယာယီလင်းစ
ကြယ်မင်းသမတ... အလှငွေစိုင်း... ကိုယ်ပိုင် ကမ္ဘာဦး တန်ဆောင်
မှူး...ချယ်၊ စက်ခန်းသလယ် ...ပမာတင်စား မောင့်ဘဝ
ညအလား ကွယ်...”

အပြင်ဘက်မှ ဆောင်းလေ၏ တိုးဝှေ့သံကို သတိထားမိလျှင် သဲ့သဲ့ ကြားနိုင်သည်။ နှင်းမြူတို့သင်တိုင်းပမာ ခြံလွမ်းသောညဝယ် ကမ္ဘောဇပန်းမြို့ တော်၏ မာလာဖူးငုံ အစုံစုံတို့ ည၏ မေတ္တာအအေးဓာတ်ဝယ် ခိုလှုံအားသစ်၍ မနက်ဖြန်ဖြစ်မည့် နေ့ကမ္ဘာနန်း၌ တောက်လျှမ်းဂုဏ်ဝင့်ရန် အဆင်သင့်ရှိနေ

ကြပေမည်။ ဤပန်းမာလာတို့ အလှညီလာကျင်း၍ သဘင်ခင်းချိန်မှာ နေမင်းပိုင်
သောနေ့အခါသာ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အား နှင်းဖြင့် အေးစေ၍ ညင်းလေနုဖြင့် မွှေး
စေသောညအတွက် နေရာမရှိပြီ။

“ညအရေးရယ်... ကွန်းထက် ဘုံလယ်တစ်ခွင်ဝယ် ...
အေးချမ်းသာတဲ့... အရုဏ်မကူးမီ စက်ဦးခဏဝယ်... အမှောင်နယ်
ရှောင်ကွင်းလျှိုဝင်းဖြာတဲ့ နေ့ကမ္ဘာနန်းဝယ် စောင့်စားကာရယ်
ရန်သင့်ဟန်တင့် မာန်မဝင့်နဲ့လားကွယ် တစ်ပါးသူ ချစ်မြန်းရင်ဖြင့်
လွမ်းလျက်နဲ့ မပန်သာသည်... ချန်ကာထားရစ်ညသနစ်ဖြစ်
ကြောင်းရယ်”

ပန်းတစ်ပင်ကိုပန်ဆင်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြုစုသူမှာ ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်သည်။
အချိန်တင့်၍ ပန်းကောင်းပွင့်လေသောအခါ အရန်သင့် ပန်လေသူမှာ တစ်ပါးသူ
တစ်ဦး ဖြစ်နေတတ်၏။ အဆင်မပြေသော ဤသဘာဝကို “ည” က ဖွင့်ဆိုသည်။

အရွယ်တော်သစ်စ... ဆယ်ကျော်နှစ်က ကျွမ်းချစ်ရအင်...
အာရုံစိုက်စော... မောမိတယ်...၊ မောင့်ဘဝ အမှန်တကယ်ညရဲ့
သဏ္ဍာန်နှယ်ပင့်သက်ဆို မြောက်လေဝဲ... အသည်းကမ္ဘာမှုန်နှင်း
ရယ်... ဆောင်ချဉ်းကိုယ်စား မောင် ထားနိုင်ခဲ့တယ်”

သိချင်သည့် ညအရေးရယ် အပိုဒ်သို့ ပြန်ကျော့ကာလည်လာ၏။
(ချန်ကာထားရစ် ညသနစ်ဖြစ်ကြောင်းရယ်) အပိုဒ်ဖြင့် အဆုံးချရာ၌ ကိုစိုးလှိုင်
၏ အသံတွင် ငိုသံသိသိသာသာ ပါနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကျေနပ်သွား
ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၌ အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ အနုပညာတစ်ရပ်ကို ဖန်တီး
ပြီးသောအခါ၌ ရင်တွင်းမှာ ပေါ့ပါးသွားလေ့ ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူပါပေါ့ပါး
နိုးကြားလန်းဆန်းလာတတ်သည်။ ညမည်မျှ နက်နက် မအိပ်ချင်တော့။

နဝင်းလဲ့သာကြူ။ တည့်မွန်းလ သီတဂူလျှင် ငွေမှင်ရည်ဆမ်းခိုက်၊
ပန်းတိုင်းပွင့်၍ ပွင့်သောပန်းတိုင်း မွှေးနေသော ကမ္ဘောမြို့တော်၏ ညသည်
မိန်းမော အိပ်စက်ပစ်ခြင်းဖြင့် ကုန်လွန်လိုက်ရန်မှာ နှမြောတသဖွယ် လှပလွန်း
နေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်သည်အိမ်ပြင်ထွက်၍လမ်းလျှောက်ကြသည်။
ချမ်းတတ်သော ကိုစိုးလှိုင်က ကျွန်တော်၏ သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီ အရှည်ကြီးကို
ပတ်ရင်း ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်ပါလာသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်တည်ရာမှာ တောင်ကြီးမြို့၏ အလှအပ အသာယာဆုံး
ဖြစ်သည့် အရာရှိကြီးများ နေထိုင်ရာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
အိမ်မှ တောင်ခြေအထိ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လျှင် ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်တောင်ခြေဆီသို့လျှောက်
လာခဲ့သည်။ လရောင်၌ ချယ်ရီဦးတို့ ဖူးပွင့်စ ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။
ထင်းရှူးနဲ့တို့မှု သင်းနေကြိုင်နေ လှိုင်နေပါ၏။

တောင်ခြေ၌ ပတ်အပ်သော လမ်းအတိုင်း အစိုးရအိမ်တော် ကျောဘက်မှ
ဖြတ်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်တောကို ဖြတ်၍
စထရင်းဟိုတယ်ကို လွန်ခဲ့သည်။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့၌ ချိုင့်ဝှမ်းမြေပြန့်
တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းမြေပြန့်၏ အစွန်၌ လရောင်တွင် မသဲမကွဲဖွေးဖွေး
ရေးရေး အရာတို့ကို တွေ့ရသည်။

“ရှေ့ကဟာ ဘာလဲ”

ကိုစိုးလှိုင်က မေးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် အနေကြာသော ကိုတင်မောင်
မြင့်က ပြန်ဖြေသည်။

“အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်းဟောင်းလို့ ပြောတာလဲ”

ကိုစိုးလှိုင်သည် ခေါင်းခါသည်။

“ဟာ... ဒီလောက်လှပပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့အချိန်မှာ သင်္ချိုင်းနဲ့ လာ
တွေ့နေတယ်”

ကိုတင်မောင်မြင့် နှင့် ကျွန်တော်က မဖြေဘဲရယ်မောမိခိုက် မမျှော်လင့်
ဘဲ ယခုအချိန်ထိ နှုတ်နည်းသူ ကိုလွမ်းနောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ကိုစိုးလှိုင်ရယ်၊ သင်္ချိုင်း ဆိုတာဟာလည်း ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။
စင်စစ်တော့ သင်္ချိုင်းဆိုတာ အတိတ်ကို မြှုပ်ထားတဲ့နေရာပဲ။ တကယ်တမ်း
ဝန်ခံကြမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ စာပေဂီတ အနုပညာသမားတွေရဲ့
အသည်းနှလုံးတွေဟာ အတိတ်ခံစားရချက်တွေကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ သင်္ချိုင်းတွေပဲ
မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ကိုလွမ်းနောင်အား လွမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့စကားကို ကျွန်တော် ထောက်ခံချင်၏။ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးထဲတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ရသော ခံစားရမှုများသည် မရေမတွက်နိုင်။ နှလုံးသား၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ရမည် ဆိုလျှင် အဆုံးတိုင်ရန် လူ့ဘဝသည် တိုတောင်းနေသည် ထင်ပါ၏။

“ကဲဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ခဏ ထိုင်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆောင်တိုက်တွန်းသဖြင့် အားလုံး ထိုင်ကြသည်။

နှင်းဝေနေသဖြင့် တောင်ခြေသည် မှန်ပြေပြေသော လရောင်ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ထက် အတိတ်ဆန်နေသည်။ အတိတ်ဆိုသည်မှာ မှန်မှန်ဝေဝေပင် မဟုတ် ပါလော။

ဤသို့ အတိတ်ကာလဆန်သော မှန်ပြေပြေ လရောင်အောက်မှ

နှင်းဝေသည့်တောင်ခြေတွင် ကိုလွမ်းနောင်သည် ညအလားသဖွယ် ဖြစ် သည့်သူ့ဘဝကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောခဲ့သည်။

“စောစောက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သီချင်းက ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာဦး တန်ဆောင် မှူးချယ် ဆိုတဲ့ စကားကို သွားသတိရမိတယ်။ အရွယ်တော်သစ်စ ဆယ်ကျော်နှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာဦး ဆန်းလာတယ်လို့ ဆိုရင် မမှားဘူး ထင်တယ်။

ကမ္ဘာဦး ဆိုတော့ နှင်းတွေက မှန်နေတဲ့ အချိန်၊ လောကဟာလည်း ဘာမှ မသဲကွဲနိုင်ဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ညပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ညအလားပေါ့။ ပင့်သက်ဆိုမြောက်လေဝဲ အသည်းကမ္ဘာမှန်နှင်းရယ် ဆောင်ချဉ်း ကိုယ်စား မောင် ထားနိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ရေးပြချင် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးလို့ မရဘူး။ စာပေဝန်ထမ်း တစ်ဦးအနေနဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက် တွေကို ရေးထိုက် မရေးထိုက် ကျွန်တော် ချိန်ဆနေမိတယ်။ ရေးရမလား မရေး ရဘူးလားတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောတော့ ပြောပြချင်တယ်”

ကျန်သော ကျွန်တော်တို့သုံးဦးက သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် ကြသည်။

နှင်းပေါက်တို့ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကျသံကြားရသည်။ ရွက်နုတို့ ပေါ်လည်း ကျကြသည်။ ပွင့်ချပ်တို့ပေါ်လည်း ကျကြသည်။ ပန်းကို လန်းစေ၍

ရန်ကိုမွှေးစေသော ည၏နှင်းအဖြစ်ကို အဝိညာဏက ပန်းအလှတို့ သိကြပေမည်
လော။

ကိုလွမ်းနှောင်ပြောပြသော ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်ကမူ နှင်း၏
ညအဖြစ်သာ မြင်မိသည်။ ပင့်သက် ဆိုသော မြောက်လေနှင့် အသည်းကမ္ဘာ၏
မှုန်နှင်းတို့ဝေသော ညအဖြစ်သာ မြင်မိသည်။

ဪ... သူ့ဘဝမူ ညအလားပင်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ။

(၂)

နှင်းကြွင်းနှင့် မြူရောသော လွန်ခဲ့သည့် ၁၈ နှစ်ခန့် ဆောင်းအကုန် နွေအကူးမှာ ဇာတ်လမ်း စခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် လွမ်းနှောင်သည် ကန်တော်ကြီး မဟာမြန်မာပွဲ တစ်နေရာ တွင်ရပ်ရင်း ဝင်လုဆဲနေရောင်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေမိသည်။ နေဝင်လုသဖြင့် သာယာအေးချမ်း လာသောကြောင့် ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်အပေါင်းမှာ သက်သာ ရွှင်လန်းနေကြပေမည်။ ကျွန်တော့်အတွက်မူ ရင်မှာ ပင်ပန်းနေ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အလုံအမြောက်ကြီး တပ်မှ ကြယ်တစ်ပွင့်သာ ရသေးသော တပ်သားလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖျင်ကြမ်းညိုညို ဝတ်၍ တိုင်းပြည်က ကျွေးသော ထမင်းဖြူဖြူနှင့် ဆားကို မှန်မှန်ရလျှင် ဝမ်းသာနေရသော ဘဝပေမို့ ငွေကြေး ဆိုသည်မှာ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့တပ်မတော်သားများနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်။ ထောင်မလဲ သဲကော်ကို ဂုံနီအိတ်နှင့် ထားနိုင်သူ အများရှိသည့် ခေတ် ဖြစ်သော် လည်း ဤခေတ်သည် ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်သားများ၏ ခေတ် မဟုတ်။ ဤသို့ငွေနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သော စစ်သားဘဝ ဖြစ်သဖြင့် ငွေကုန်နိုင်မှ ပျော်ဖွယ် ရှိသည့် အဓိပတိကြီး၏ မဟာမြန်မာပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် စင်စစ် မသက်ဆိုင်လှ။

လူဆိုသည်မှာ ခက်တော့ အခက်သား။ အခွင့်ရလျှင် နတ်ကရာ ကြည့်
မော၍ တတ်နိုင်သမျှတော့ ပျော်ချင်မိသည်။ ဤသို့ ပျော်ချင်သောကြောင့်ပင်
ကျွန်တော်၏အခြားရဲဘော်များနှင့် ရှိသမျှ ငွေလေးတို့ကို စုပေါင်း၍ မဟာမြန်မာ
ပွဲသို့ ထွက်လာပေသည်။ ပွဲအတွင်း တိုးရင်းဝေ့ရင်း ကျွန်တော့်ရဲဘော်များနှင့်
ကွဲကာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်တော့် အိတ်တွင်း၌လည်း ငွေ
တစ်ပြားမှ မရှိ။

တပ်ကို ခြောက်နာရီမထိုးမီ အရောက်ပြန်ရမည်။ ယခု ငါးနာရီကျော်
ပြီ။ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ပြန်လည်း မမီ။ မြင်းလှည်း စီးရန်လည်း စရိတ် မရှိ။

နောက်ကျ၍ ပြန်ရောက်သော် ကျွန်တော်တို့ပါးထက် သူ့လက်ဝါးကို
စိန်ဗေဒါ၏ လက်ပမာ ပြောင်ပြောင် တီးတတ်သော ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာ
တပ်ရင်းအရာခံဗိုလ် (ဗိုလ်မျိုးခင်) ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်
နေမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မဟာမြန်မာပွဲ၌ အများသူငါ ပျော်ရွှင်နေသော်လည်း
ကျွန်တော်ကမူ ဝင်လှဆဲနေရောင်ကို ကြည့်လျက် စိတ်ပျက်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ရဲဘော်များကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဟိုဟို
သည်သည် ကြည့်မျှော်ရင်း ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာမိသည်။

တိရစ္ဆာန်ရုံအနီး ကျောက်လမ်းမှ ကန်တော်ကြီးဆီသို့ သွယ်ဆင်းလာ
သော မြေလမ်းရှိသည်။ အသွားအလာများသဖြင့် မြေလမ်းသည် မညီမညာ
ဤလမ်းပေါ်ရောက်မှ စိတ်ပျက်ရသည်ကြား ဒေါသဖြစ်ဖွယ်ကို တွေ့ရသည်။

အိုင်-အင်-အေ (INA) ခေါ် အိန္ဒိယ အမျိုးသား တပ်သားတစ်ဦးသည်
မူး၍ ရမ်းနေ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများကို လှမ်း၍ ဆဲဆိုနေသည်။ လက်လှမ်းမှီသူ
များကို ထိုးကြိတ်သည်။

ထိုစဉ်က စူဘာချန္ဒရာဘို(စ်)၏ အိန္ဒိယအမျိုးသား တပ်မတော်သားတို့
အတော်ရမ်းကားသည်။ အိန္ဒိယလွတ်မြောက်ရေးအတွက် မြန်မာမြေပေါ်တွင်
ကြိုးစားနေသူများဟု ကိုယ်ချင်းစာ၍ မြန်မာများက သည်းခံကြသည်။ မြန်မာ
တပ်မတော်ကို မယုံတော့ပြီ ဖြစ်သော နိပုန်တို့က သူတို့ကို မြှောက်ပေးထား
သည်။ အိန္ဒိယကုန်သည်ကြီးများ ကျေးဇူးကြောင့် နိပုန်တပ်မတော်ထက်ပင်
ယူနီဖောင်း ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်သော အိုင်အင်အေတို့သည် သန်းကြီးမ
တွယ်သော ဖျင်ကြမ်းကို ယူနီဖောင်းလုပ် ဝတ်ထားသည့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ

mgyo . com

တပ်မတော်သားများကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ချင်သည်။ တစ်ဖန် သူတို့ထဲ၌ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ စစ်မျက်နှာအမျိုးမျိုးတွင် တိုက်ခိုက်ဖူးသူ အများပါဝင်သဖြင့် ကျွန်တော် တို့မြန်မာ့တပ်မတော်သားများအား မနေ့တစ်နေ့ကမှ ယူနီဖောင်း ဝတ်ဖူးသူများ ဟု အထင်အမြင် သေးကြသေးသည်။

အိုင်-အင်-အေ စစ်သား၏ ရမ်းကားမှုကို ခံနေရသော လူများသည် မြန်မာ့တပ်မတော် အဝတ်အစားနှင့် တစ်ဦးတည်းရှိနေသူ ကျွန်တော့်အား အားကိုး တကြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အမှန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမျှ မလုပ်နိုင် ပါ။

အိုင်အင်အေတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ မဟာမိတ်တပ်သားများ ဖြစ် သည်။ ၎င်းအပြင် ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်တွင် ရှိနေသော ဧည့်သည်များ ဖြစ်၏။ မဟာမိတ်ဖြစ်သော ဧည့်သည်တပ်သားများနှင့် အခင်းမဖြစ်ပွားရန် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များက တင်းကြပ်စွာ အမိန့်ထုတ်ဆင့်ထား သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဘာမျှ မလုပ်နိုင်ပါ။

ထိုအခိုက်တွင် အော်စတင် အမျိုးအစား ကားနက်လေးတစ်စီးသည် မြေလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာသည်။ ကားဘေးမတ်ကပ်ပေါ်ရှိ အလံတိုင်လေး တွင် အဓိပတိ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် အမှတ်အသား အလံတစ်ခုသည် ဖွင့်လျက် ပါလာ သည်။

ထိုခေတ်က ခရိုင်ဝန်ခေါ် အရေးပိုင်မှစ၍ အထက်အစိုးရအရာရှိ အားလုံး မိမိတို့ကားတွင် အလံထူသော ဖက်ရှင် ရှိသည်။ အလံပွင့်နေသည်ကို ထောက်၍ ကားပေါ်၌ အရာရှိကြီးကြီး တစ်ဦး ပါမှန်းသိသာ၏။

ကားသည် အမူးသမားအိုင်အင်အေ လူရမ်းကားနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့ သည်။ ချိုင့်များကြောင့် မကောင်းသော လမ်းပေါ်၌ ကားသည် အိုင်အင်အေ စစ်သားကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် ကားက သူ့ကိုမတိုက် မူးနေသော သူက ကားကို ဝင်တိုက်ကာ လမ်းဘေးသို့ ခွေကျသွားသည်။ ကား ပေါ်မှ မွန်ရည်သော လူကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ လူကြီးသည် လဲကျနေသော အိုင်အင်အေ စစ်သားဆီ ဆင်းလျှောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် အိုင်အင်အေ စစ်သား သည် နေရာမှ ပြန်ထ၍ ထိုလူကြီးအား လှမ်းရိုက်လိုက်၏။ သတိလျင်ဟန် ရှိသော လူကြီးသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သဖြင့် စစ်သား၏ လက်ဝါး

ချက်မှ လွတ်သွားသည်။ လူကြီးသည် တောင်းပန်ရင်း ကားဆီသို့ ပြန်ဆုတ်သည်။ စစ်သားက ရှေ့တိုးလာ၏။ နောက်တစ်ခဏကြာလျှင် ဘာဖြစ်မည်မသိ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ပြေး၍ အိုင်အင်အေစစ်သားကို တောင်းပန်သည်။

“ရဲဘော် မင်း လွန်နေပြီ၊ မြန်မာအရာရှိတစ်ဦးကို ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး”

အမူးသမားကို တရားပြမိသော ကျွန်တော်သာလျှင် မှားပါသည်။ အိုင်အင်အေ စစ်သား၏ ဒေါသသည် ကျွန်တော့်ဆီ ရှေ့ရှုလာသည်။ ကျွန်တော်အမှတ်မပြုမိခင် သူ၏ လက်သီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံး၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည့် ခဏ၌ ဘာကိုမျှ သတိမရ၊ သူ့အား ပြန်လည် ထိုးကြိတ်မိသည်။

အိုင်အင်အေ စစ်သားမှာ အရပ်ခြောက်ပေ နီးပါး ရှိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်သား ဖြစ်ချင်လွန်း၍ အသက်လိမ်ဖြင့် စစ်အတွင်း ဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ၁၆ နှစ်ပြည့်ပြီး စ ဖြစ်၏။ အရပ်အမောင်းမှာ ၅ ပေ ၃ လက်မ ကျော်ရှိ ရှိသေးသည်။

အရပ်အမောင်းနှင့် ဗလချင်းမညီသဖြင့် သူသာ မမူးလျှင် ကျွန်တော်သာလျှင် ခံရဖို့ ရှိသည်။ ယခုမူ အကွက်ကောင်းချောင်း၍ သူ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ ဆုံးမနိုင်သည်။

ကျွန်တော့်လက်သီးချက်များ သူ့အပေါ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရောက်သွားသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင်မူ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ နိုင်မည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်ထပ် အိုင်အင်အေ စစ်သားနှစ်ဦး ပေါ်လာကာ ကျွန်တော့်အား ဝိုင်းချတော့သည်။

ဤအချိန်တွင်မူ ဘေးမှ ပရိသတ်များ ရပ်ကြည့်မနေတော့။ သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်နေသော အိုင်အင်အေများအား ရရာအုတ်ခဲ တုတ်ကျိုးများကောက်၍ ဝင်ရိုက်တော့သည်။ အခြေအနေမှာ အတန်ကြာ ရှုပ်ထွေးနေပြီးမှ အိုင်အင်အေ စစ်ရဲများ ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ပရိသတ်အား တောင်းပန်ကာ သူတို့ လူ သုံးယောက်အား ရိုက်နှက် ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေပြင်ဆီမှ ဒယီးဒယိုင် ထ လိုက်သည်။ ခေါင်းမှာ မူးရိ၍ မျက်နှာတို့ ကျိန်းစပ်နေသဖြင့် တော်တော်လေး ခံလိုက်ရမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ ပရိသတ်များ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးနေခိုက် စောစောက လူကြီးသည် ကျွန်တော့် အနားချဉ်းကပ်လာသည်။

“ရဲဘော်လေးရယ်၊ ရဲဘော် ဝင်ကယ်ပေလို့ပဲ။ နို့မို့ ဦးဖြင့် မစဉ်းစားရဲဘူး”

ကျွန်တော်သည် လူကြီးအား ဘာပြန်ပြောရမည် မသိဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် သာယာကြည်လင်သော အသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်တာဝယ် မမေ့နိုင်တော့မည့် သာယာကြည်လင်သော အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်ကမူ သာယာကြည်လင်သော ဤအသံရှင်ကို ညဆည်းရီတွင် မရည်းမထင် ဖြုတ်ချည်း မြင်ခဲ့ရသည့်အတွက် ရင်၌ နှလုံးပြုံး၍ သန့်စင်ရွှင်များ ပင် ရွှင်မိခဲ့သေးသည်။

“အို လက်မောင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့”

အသံလာရာဆီ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိထားမိသည်မှာ အေးချမ်းသော အပြာနှင့် သန့်စင်သော အဖြူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိုးပျော့ထဘီ မိုးပြာရောင်သည် သွယ်သော ခါးမှဖြောင့်တန်း ပြည့်တင်း သွယ်ရှင်းသော အောက်ပိုင်းကို လွှမ်းထားပါ၏။ ဝိုးအင်္ကျီဖြူဖြူသည် ပခုံးမှစ၊ ခါးသွယ်သွယ်အထိ မိန်းမကျက်သရေ အပြည့်ရှိသော အထက်ပိုင်းကို လွှမ်းထားသည်။

အသားကဖြူဖြူ အသားဖြူဖြူတွင် မွှေးညင်း ရှိန်းရှိန်းလွမ်း၍ လန်းလန်း ရွှင်ရွှင် စိုပြည်နေ၏။ မျက်သားက ပြာသည်။ ပြာသော မျက်လုံးတို့က ပြုံးနေသည်။ မျက်လုံးတို့ပြုံးသကဲ့သို့ မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးနေသည်။ ဤအပြုံးမှာ သန့်စင်သမျှ ထူးခြား သိမ်မွေ့သော ခန့်တည်ခြင်း ဣန္ဒြေကြောင့်လည်း ကျက်သရေ ရှိနေ၏။

မမမေ... မေလလို လှပ၍ မေမေ့လို ကြင်နာသော မမမေ။ ဤသို့လျှင် မမမေကို ကျွန်တော် စတင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ သံသရာဘုံဝှမ်း ကွန်းထောက် စခန်းတွင် လွမ်းမကုန်ရုံ ဆန်းစုံစွာ ယာယီကြုံလာရေး အတွက်သာ ရှေးရေစက် ပါလေသော ကံဇာတ်ဆရာ၏ သူ့လက်ရာကို စိတ်နာရမည် ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ဆယ်ကျော်နှစ်၏ လှုပ်ရှားစိတ်ဖြင့် သူ့ကို ငေး၍သာ ဝိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူ၏ နူးညံ့သော လက်များက ကျွန်တော့် လက်မောင်း ပေါ် ကျလာသည်။

“ငါ့မောင် လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ မှန်းစမ်း တော်တော် ကြီး သလား”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်မိသည်။ အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြဲနေသည်။ ချွန်ထက်သော တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော့်လက်မောင်း၌ နှစ်လက်မခန့် စုတ်ပြဲနေသော ဒဏ်ရာ ရှိသည်။ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး ဖြစ်စဉ် မည်ကဲ့သို့ ရခဲ့သော ဒဏ်ရာမှန်း မသိ။ ကျွန်တော်က သူ့အား ပြန်ကြည့်၍ “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒဏ်ရာ သိပ်မကြီးပါဘူး” ဟု ဖြေရ၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သွေးထွက်လွန်ရင် မကောင်းဘူး”
သူသည် စောစောက အဘိုးကြီးဆီ လွမ်း၍ ဆက်ပြောသည်။

“ဖေဖေ... သူ့ကို ဆေးတိုက် ပို့ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က အသာပြုံးရင်း သူ့အား အေးဆေးစွာ ပြောမိသည်။

“ဒီဒဏ်ရာလေးလောက်နဲ့ ဆေးတိုက်သွားဖို့ရာ မလိုဘူး ထင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

သူသည် ကျွန်တော့်အား ကရုဏာပြည့်စွာ ကြည့်လိုက်၍

“ဆေးတိုက် မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ သွေးလွန်ကုန်ရင် မခက် ဘူးလား”

“သွေးလွန်တာက မခက်ပါဘူး၊ အချိန်လွန်မှာက ခက်တယ်”

သူက နားမလည်သယောင် ကျွန်တော့်အား ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က အမှန်ကို ရိုးသားစွာ ရှင်းပြရသည်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေနဲ့ အဖော်ကွဲလာတာပါ၊ တပ်ကို ပြန်စရာ လမ်းစရိတ်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ခွင့်က ညနေ ၆ နာရီဆိုစေ့တော့မယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တပ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

သူသည် နားလည်သွားဟန်ရှိသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ အဘိုးကြီးကလည်း ဝင်၍ ပြောသည်။

“ရဲဘော်လေးက တပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်သွားချင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်တယ် သူတို့တပ်မှာ ဆေးခန်းရှိမှာပဲ၊ ကဲ... သမီးရေ အပေါ်တက်၊ ရဲဘော် လည်း တစ်ခါတည်းတက်ပါ”

ကျွန်တော်နှင့်သူက ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကြသည်။ အဘိုးကြီး ကရှေ့ခန်း၌ ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ထိုင်သည်။

“ကဲ ရဲဘော်လေး ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ”

“အလုံ အမြောက်ကြီးတပ်ကိုပါ၊ အလုံဘက်သာ မောင်းပါ၊ ကျွန်တော် လမ်းပြောပေးပါမယ်”

ကားသည် မဟာမြန်မာပွဲကို စွန့်၍ အလုံဘက်ဆီ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် မကြည့်ရဲ၊ သူစိမ်း မိန်းမသားတစ်ဦးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါကမျှ ဤမျှ နီးနီးကပ်ကပ် မထိုင်ဘူး သဖြင့် ရင်တို့မှာ တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်ရုံတွင်မက လည်ချောင်းများမှာ ကြပ်နေ၍ စကားမပြောရဲ။

သူက အေးချမ်းစွာ စကား စတင် ဆိုသည်။

“မောင်လေး၊ အဲ... ရဲဘော်ကို မောင်လေးလို့ခေါ်ရင် စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ကြိုးစား၍ ဖြေရသည်။

“ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး”

သူထံမှ သာယာသော ရယ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

“မမတို့အတွက် မောင်လေး ကြားက ဒီလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါ ဘူးကွယ်”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။ ထို့ကြောင့် မျက်လွှာအောက်ချ၍ သာ ငြိမ်နေမိသည်။

“ဟေး ရဲဘော်လေးရဲ့ စကားပြောပါဦးလေ”

“ဗျာ... ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ”

သူထံမှ ရယ်သံပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ဖခင်ဖြစ်သူထံ လှမ်းပြော ပြန်၏။

“ဖေဖေ သူတို့ ရဲဘော်တွေက မိန်းမကြောက်တယ်နဲ့ တူတယ်”

အဘိုးကြီးက ပြန်ဖြေ၏။
 “မစပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ရဲဘော်လေးက ရှက်တတ်တယ်နဲ့ တူပါတယ်”
 သူက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်သည်။
 “မောင်လေးက ရှက်တတ်သလား”
 “ကျွန်တော် မ... မ... မရှက် တတ်ပါဘူး”
 ဤအကြိမ်တွင်မူ သူသည် မရယ်တော့။ ရယ်သံအစား ကြင်နာသော
 မေးသံကို ကြားရသည်။

“ဒါဖြင့် ‘ဒဏ်ရာက သိပ်နာနေသလားကွယ်’
 ‘နာတော့ နာတယ်၊ ဒါပေမဲ့... မနာပါဘူး’

သူတို့ သားအဖသည် ကျွန်တော်၏ အခက်အခဲကို ရိပ်မိသွားဟန် တူ
 သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာမျှ မပြောတော့။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့
 တပ်ဝင်းသို့ ရောက်လာသည်။ တပ်ဝင်းဝတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ မဟာမြန်မာ
 ပွဲသို့ ထွက်ခဲ့သော ရဲဘော်များ ရောက်နှင့်နေပြီ။

အောင်စတင်ကားအနက်ပေါ်မှ ကျွန်တော်ဆင်းလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်
 ရဲဘော်များ အံ့အားသင့်နေသည်။ ထို့ထက် ကျွန်တော့်နောက်ပါးမှ ကပ်ဆင်း ပါ
 လာသော အပျိုချောကို မြင်သောအခါ သူတို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကျွန်တော်က သူနှင့် သူ့ဖခင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ နှုတ်ဆက်သည်။
 “ကျွန်တော့်ကို တပ်ကို အချိန်မီရောက်အောင် ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်
 ပါတယ်ဗျာ”

အဘိုးကြီးက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြော၏။

“အို...အို...ဦးတို့ကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဦးနာမည်မှတ်ထားကွယ့်၊
 ဦးသက်မောင်ခေါ်တယ်(-)ဌာန အတွင်းဝန်ပဲ”

ကျွန်တော်က ရိုသေစွာ ဦးညွတ်ရင်း အဘိုးကြီးအား အရိုအသေပြု
 သည်။ မိန်းမပျိုက ကျွန်တော့်အားပြုံးရင်း မေးသည်။

“မောင်လေး နာမည်က ဘယ့်နှယ့်ခေါ်လဲ”
 “လွမ်းနောင် မောင်လွမ်းနောင်ပါ”

သူ့မျက်နှာ၌ ထူးဆန်းသော အမူအရာ တစ်ရပ်ပေါ်လာသည်။ ထို့
 နောက်မှ အသာပြန်ပြုံးသည်။

“လွမ်းနောင် နတ်သျှင်နောင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲ ရော၍ ပြုံးရသည်။

“မမနာမည်က မသက်မေလို့ ခေါ်တယ်။ မောင်လေးက မမမေလို့ ခေါ်ရင် ခေါ်နိုင်တယ်။ မမမေတို့ ဝင်ဒါမိယာအမှတ် (-)မှာ နေတယ်။ တပ်မတော် ရဲဘော်တွေကို မမတို့ ခင်တတ်ပါတယ်။ မောင်လေးလာလည်နော်”

ကျွန်တော်က စကားဖြင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြမိသည်။

သူတို့ကား ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က ကားနောက်မီးမှ ပျံ သင်းကျန်ရစ်သော ဓာတ်ဆီငွေ့များကို ရှူရင်း ငိုငိုကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်တော့် ရဲဘော်များက ကျွန်တော့်ထံ ပိုင်းလာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး သောင်းရွှေက ပခုံးကို ပုတ်၍ ဆိုသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ချာတိတ်၊ အပါ၊ ဘယ်က မမထား တွေ့လာတာလဲ။ တို့က ဖြင့် မင်းပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟာဗျာ၊ မမထား မဟုတ်ပါဘူး”

ဤသို့ ကျွန်တော်ဖြေသည်ကို အကျကောက်၍ တပ်သားကျော်သန်း ထွင်ကြီးက ဆက်နောက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘယ်က အပါနဲ့ မမထားရမှာလဲ၊ ခုနက ပြောသွားတာ မကြားဘူးလား၊ နတ်သျှင်နောင် မဟုတ်ဘူးနော်တဲ့၊ ဟာ ဟ နတ်သျှင်နောင်နဲ့ ဓာတုကလျာပါကွ”

ကျွန်တော်ကမူ သူတို့ကို မဖြေဘဲ ဆောင်းနောက်ပိုင်း နေအကျ မြန် သဖြင့် အရောက်စောသော ညကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်တွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်မိသည်။

မသက်မေ... ။ မမမေ။ မေလလို လှပ၍ မေမေ့လို ကြင်နာသော မမ မေ...။

(၃)

နေ့ဆိုသည်မှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရင်း၊ ဘဝကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ရင်ဆိုင်ရသည့် ခက်မာသော ကာလဖြစ်၍ ညဆိုသည်ကား လရောင်ရှိသောကြောင့် မမှောင်လျှင် ပင် မလင်းလွန်းသောအခါ ဖြစ်၏။ နှင်းတို့မှုန်၍ မြူတွေဆိုင်းသော ကြယ်ရောင် လရောင်သာ ရှိပြန်မှ ညသည် ရုပ်ကမ္ဘာ၏ ဟိုမှာဘက် နာမ်လောကနှင့် ပိုသက်ဆိုင် တတ်သည်။

နာမ်လောကနှင့် သက်ဆိုင်သော နှင်းတွေမှုန်၍ ကြယ်ရောင်သာ ရှိ တတ်သည့်ညသည် အိပ်မက်တို့ကို မွေးဖွားပေးသော ကာလဖြစ်ပါ၏။

အိပ်မက်ဆိုသည်မှာလည်း ဤလောက၌ မမျှော်လင့်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် သော လွမ်းဖွယ်ဇာတ်လမ်းတို့ကို ဆန်းဆန်းကျယ်ကျယ် ခင်းပြတတ်သောစိတ္တဇ အနုပညာဇာတ်ခုံသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

မမျှော်လင့်သောနည်းဖြင့် တွေ့ခဲ့ရသော မမမေကို ဆောင်းလနှောင်း ၏ အိပ်မက်ဧကရီအဖြစ်သာ ကျွန်တော် မှတ်ယူမိသည်။ သမုဒယမေတ္တာ ငွေနှင်း မှုန်မှုန် ကျွန်တော့်ဘဝဘုံ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာဦး၏ စိတ်ကူးယဉ်အလှ ရွှေတိုင်တန် ဆောင်မှူးအဖြစ်သာ ကျွန်တော့်အသည်းငယ်ငယ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားမိသည်။

အိပ်မက်မှာ မည်မျှ လွမ်းဖွယ်ရှိလင့်ကစား မရေရာသော ညအလား ပေမို့ လှုပ်ရှားရှင်သန်သော နေ့ကာလ၌ မဖြစ်နိုင်သည်ကို မကြံရဲသလို၊ မမှီပန်း ကိုလည်း တုံးခုမလှမ်းရဲပါ။

ဝင်ဒါမီယာစံ အတွင်းဝန်သမီးနှင့် သန်းကြီးမ တွယ်သော ဖျင်ကြမ်း ညိုညိုရှင် သာမန်ရဲဘော်တစ်ဦးသည် လူပျိုဘော်ဝင်စ စိတ်ကူးယဉ်ည အိပ်မက်၌ သာ တွေ့နိုင်ခွင့် ရှိသည်။ လက်တွေ့ ကမ္ဘာတွင်မူ သူကားဟိုဆီ ကိုယ်ကားသည်မှာ ချောင်းညိုမြ ယဉ်သီတာခွဲပြန်၍ ရှေးဝဋ်ကယ်ကြုံလာရသည်သို့။

သို့ရာတွင် ညသည် လှည့်စား၍ အိပ်မက်လျှင် ထွေပြားသည်သို့ တစ်ပါး သူထံ ကြံဖန်၍ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ရသေးသည်။

မရောက်ခဲ့ရင် ကောင်းပေလေသား မမမေရယ်။

မမမေနှင့် တွေ့ပြီး၍ မကြာမီ ဆိုက်ရောက်လာသော နွေဦးသည် လွမ်းလည်းလွမ်းစရာ ကြမ်းလည်း ကြမ်းပါပေ၏။ မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် ဥဩသံနှင့် သေနတ်သံရော၍ ရွက်ဝါတို့ကို သွေးလိမ်းစေသော တော်လှန်ရေးနွေဦး ဖြစ်ပါသည်။

မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသော ဂျပန်တို့ရှေ့မှောက်မှ ကျွန်တော် တို့၏ ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပါးနပ်လိမ္မာသော ပရိယာယ် ဉာဏ်ကြောင့် မြန်မာ့တပ်မတော်အားလုံး တပ်ဖျောက် တောခိုနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တာဝန် ကျရောက်ရာမှာ အင်းစိန် ထန်းတပင် နယ်ဖြစ်ပါသည်။ အောက်မြန်မာပြည်၌ အင်းစိန် ထန်းတပင်နယ်သည် ဖက်ဆစ် ဂျပန်အား ထိုက်တန်သော တော်လှန်ရေး ကျည်ဆံကို ရှေးဦးစွာ လက်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သော နယ်ဖြစ်ပါသည်။

တော်လှန်ရေး ပွဲဦးထွက် အောင်ပွဲရသဖြင့် (အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင်) ကျွန်တော်တို့ သွေးအနည်းငယ် ကြွနေကြသည်။ မိုက်ရူးရဲ စွန့်စားခန်းများကို လည်း ဖွင့်ခဲ့သည်။

ဤမိုက်ရူးရဲစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ဖျက်ကာ ရန်ကုန်မြို့အတွင်း ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုသည်မှာ ဆရာမျိုးခင်၊ ဆရာကိုသောင်းရွှေ၊ ကိုသန်းထွဋ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါ၏။

တပ်ထွက်စဉ်က ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခဲ့ရသဖြင့် စက်ကြီးစက်ကလေး ကျည်ဆံအချို့ကို ကျွန်တော်တို့တပ်အနီး တစ်နေရာတွင် မြုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ယခု ရန်ကုန်မြို့အတွင်း စနည်းနာသတင်းယူရင်း အခွင့်သင့်လျှင် မြုပ်ထားသော ကျည်ဆံများကို ဖော်ယူသယ်ဆောင်ရန် ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ သစ်ပင်ကြီးများ၌ အနှံ့အပြား ကပ်ထားသောကြော်ငြာများကို တွေ့ရသည်။

“သစ္စာဖောက် မြန်မာ့တပ်မတော် အချို့သည် နိပုန်တပ်မတော်ကြီးအား အလစ်ဝင် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း ကြားရသည်။ ဤလက်တစ်ဆုပ်စာ တပ် တို့ကို အကူအညီ မပေးရန် နှိုးဆော်လိုက်သည်။

ဤသူပုန်တပ်များကို မကြာမီအတွင်း လေတပ်မတော်ဖြင့် ချေမှုန်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

(ပုံ)ဗိုလ်ရန်နိုင်

ဤကြေညာချက်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဟာသ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဤကြေညာချက်ကို ထုတ်ရသော ဗိုလ်မှူးရန်နိုင်ကို အပြစ်မတင်မိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အပြစ်မတင်ပါ။ သနားမိသည်သာ ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင်းရောက်သောအခါ ဂျပန် တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ မတွေ့တော့ ဂျပန်များ မရှိသဖြင့် အဓိပတိနှင့် ဗိုလ်မှူး ရန်နိုင်တို့လည်း ရှိတော့ဟန်မတူ။ မြို့ကို အစောင့်အဖြစ် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော အိုင်အင်အေများအား ထားခဲ့သည် ကြားရ၏။

အခက်အခဲမရှိဘဲ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့မြှုပ်ထားသော ကျည်ဆံများကို ဖော်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ကျည်ဆံများကို လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့် ထည့်ကာ အလုံမှနေ၍ ထောင်ကြီးဘေးကို ဖြတ်လျက် ပြည်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။

ဆရာမျိုးခင်နှင့် ကိုသောင်းရွှေသည် ရှေ့မှ လျှောက်၏။ ကျွန်တော်နှင့် သန်းထွဋ်ကြီးက နောက်ကိုက်တစ်ရာခန့်မှ ခို၍ စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် နတ်သျှင်နောင်။ အေးလေ... ဟုတ်ပေါင် လွမ်းနောင်။ သစ်ရွက်တွေ၊ အရမ်း ကြွေတယ်ကွာ။ မင်း ဓာတုကလျာကြီးကိုကော အရမ်း ပစ်ပစ်ပြီး မလွမ်းဘူးလား” အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် သစ်ရွက်ကြွေသည်ကို ကြည့်၍ လွမ်းတန်သမျှ လွမ်းသည်။ သန်းထွဋ်ကြီး ပြောသကဲ့သို့ အရမ်းတော့

ပစ်၍ မလွမ်း။ ထို့ကြောင့် “တော်စမ်းပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွမ်းနေတာတွေ ခင်ဗျား စကားကြီးကြောင့် ပျက်သွားပြီ” ဟု ပြန်ပက်လိုက်သည်။

သန်းထွဋ်ကြီးက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ တဟဲဟဲ ရယ်ရင်း ဆက်လျှောက် လာသည်။

ထိုစဉ်တွင် မမျှော်လင့်သော ရန်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ရ၏။

ခေတ်ပျက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတို့၌ သတ္တိတစ်မျိုး ဝင်သည်။ ထိုသတ္တိကား ကုန်တိုက်ဖောက်သော သတ္တိတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရှိသမျှ ကုန်တိုက် ရော ဂျပန်ဂိုဒေါင်ပါမကျန် အရပ်သားတို့ မြင်းလှည်းဖြင့် တစ်မျိုး၊ ဆိုက်ကားဖြင့် တစ်ဖုံ ချယ်ဂါရီဖြင့် တစ်တန်ဖောက်ယူ သယ်ဆောင်လာကြသည်။

ဟယ်လပင် လမ်းထောင့်၌ အိုင်အင်အေ စစ်သားတစ်စုသည် ကုန်တိုက် ဖောက် အရပ်သားများကို ဖမ်းထားကာ မိုက်ကြေးခွဲနေသည်။ ဆရာကိုမျိုးခင် နှင့် ဆရာကိုသောင်းရွှေကိုလည်း သူတို့ မိသွားကြ၏။

အနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာသော သန်းထွဋ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် မှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ဆရာတို့ လွယ်အိတ်တွင်း၌ ကျည်ဆံများပါသည်။ မြို့စောင့် အိုင်အင်အေ တပ်သားတို့သည် ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ တပ်မတော်၏ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော မသိနိုင်။

ထိုစဉ်ဆရာကိုမျိုးခင်၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံကြားသည်။

“ပြေးကြဟေ့ လွတ်အောင်ပြေးကြ၊ တို့ကို ကယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်သည် ဣန္ဒြေမပျက် မှင်သေသေနှင့် ဟဲလ်ပင်လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကာ အနောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ဤသည်ကို မသင်္ကာသော အိုင်အင်အေ စစ်သားများက လက်ရပ်ပြ လှမ်းခေါ် ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သန်းထွဋ်ကြီးက ခေါင်းခါ လည်ခါခါနှင့် ရူးသလို ပေါသလို လှုပ်ပြ ရင်း ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။

အိုင်အင်အေ စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ သေနတ်နှင့် ပစ်သည်။ “အကျိုးနဲ့... ဆော်ပဟေ့၊ ကိုယ့်လူ လစ်ပေတော့ ပြေးပြေး”

ဤသို့ပြောရင်း ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးသည် ရှေ့မှပြေးသည် ခေတ္တ ကြောင်နေပြီးမှ ကျွန်တော်က သူ့နောက် လိုက်ပြီးပြေး၏။

ဆယ့်လေးလှမ်းခန့် ပြေးမိသော အချိန်၌ သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ ကြားရ ပြီး ကျွန်တော့်ပေါင်မှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွား၍ လူမှာလည်း ရှေ့သို့ ထိုးကျသွား၏။

သန်းထွဋ်ကြီးသည် ပြန်လှည့်အကြည့်၊ ကျွန်တော်လဲနေသည် မြင်သော် ပြန်ကွေ့လာ၍ ထမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဖရေဇာရိပ်သာလမ်း (Frazer Road) သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် အပြင်း မောင်းနှင်လာ၏။

သန်းထွဋ်ကြီးသည် မြင်းလှည်းကိုတားသည်၊ တားရင်းလည်း နှုတ်မှ တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတပ်မတော် တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေပါ။ ရန်သူ ဘေးက ပြေးလာကြတယ် ကူညီပါ ရဲဘော်”

ထိုခေတ်က မြန်မာ့တပ်မတော် ရဲဘော် ဆိုသည်မှာ ပြည်သူ့အသဲစွဲ ဖြစ်၏။ မြန်မာ့တပ်မတော် တော်လှန်ရေးတပ်သားဆိုလျှင် မြန်မာတိုင်းအတွက် ကူညီရမည့် ဝတ္တရား ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော် မြင်းလှည်းသမားကြီးမှာ ခါတော်မှီ ကုန်တိုက် ဖောက်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မြင်းလှည်းပေါ်၌ အထည်ထုပ်တို့နှင့် ကုန်သေတ္တာ များပါသည်။

ထိုအထည်ထုပ်နှင့် သေတ္တာများကို သူသည် မဆိုင်းမတွ ကန်ချပစ်၏။
“တက်တက် ရဲဘော်တို့ မြန်မြန်တက်”

သန်းထွဋ်သည် ကျွန်တော့်အား မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ထိုးတင်၏။ ထို့နောက် သူပါ ခုန်တက်၏။ မြင်းလှည်းသည် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ အနောက်ဝေးဝေး၌ အိုင်အင်အေ စစ်သား သုံးယောက် ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြင်းလှည်းဆရာသည် လမ်းချိုးအတိုင်း ကွေ့မောင်းသည်။ ကုန်းဆင်းဖြစ်သဖြင့် မြင်းလှည်းမှာလည်း လျင်မြန်လှသည်။

အနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ ကြားရသည်။ ဤအသံများမှာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ကြားရသော အသံများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး မြင်ရသော သဏ္ဍာန်မှာလည်း ကျွန်တော့်အား စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့် နေသည့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်၏ မျက်နှာကြီးတည်း။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများမှာ ပြာ၍ ခေါင်းမှာလည်း ရီဝေလာ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင်မူ တစ်လောကလုံး မှောင်အတိကျသွားသည်။

ကျွန်တော် မည်မျှ မေ့မျောသွားသည် မသိ။ သတိရလာသောအခါ လက်ယာဘက် ပေါင်မှာ မချိမဆန့် နာကျင်နေသည်။ နူးညံ့ နွေးထွေးသော အိပ်ရာ တစ်ခုပေါ် ရောက်နေမှန်းလည်း သတိထားမိသည်။

ကျွန်တော်က မျက်လုံးကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပထမဦးဆုံး မြင်ရသည့် မျက်နှာမှာ ရဲဘော်သန်းထွဋ်၏ မျက်နှာကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပွင့်လာသဖြင့် သူက ဝမ်းသာအားရ ဆိုသည်။

“ရဲဘော် သူငယ်ချင်း၊ လွမ်းနောင်၊ မင်း သတိရလာပြီနော်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ချစ်ရဲဘော်ကို ဝမ်းသာစေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် အားယူ၍ စကားပြန်ရသည်။

“သတိရပြီ ရဲဘော်၊ ငါ ငါ မသေဘူးနော်”

သန်းထွဋ်က မဖြေနိုင်။ သူ့ထံမှ အဖြေအစား သာယာ ကြည်လင်သော အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်၏။

“လွမ်းနောင်၊ မောင်လေး မသေပါဘူး၊ မောင်လေး မမတို့ဆီ ရောက် နေတယ်”

ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်တကြား အသံလာရာသို့ မော့ကြည့်သည်။ မျက်လုံးပြာနှင့် ဖြူဝင်းသော ကရုဏာရှင်က ကျွန်တော့်အား အေးချမ်းသော အပြုံး ဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“မမမေ အို မမမေ”

ကျွန်တော့်အတွက်မူ ညဘဝအိပ်မက်ပမာအလား ထင်မှတ်ခဲ့ရပါ၏။ ထင်မှတ်ခဲ့ရပါ၏။

(၄)

ရှေ့ဆက်ကြုံရသော ရက်များအတွင်း ဖြစ်ပျက်သည်တို့မှာ အိပ်မက်ပမာ အမှန် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အိပ်မက်ဆိုးသို့ လန့်နိုးထိတ်ပျာ ကြောက်ရွံ့စရာများလည်း ကြုံခဲ့ ရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သို့ လကွေးကို လောင်းလှေပြု၍ တိမ်ကမ်းနုသောင် သွယ်ဆီ ခရီးနယ်လှည့် ကျူးရသည့်နှယ် ကြည်နူးဖွယ်ရာများကိုလည်း ရင်ခုန် ခံစားခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ရပ်မှာ ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးနှင့် သတိလစ် မေ့မျောနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်းလှည်းဆရာသည် ကြည့်မြင်တိုင် ဆိပ်ကမ်းသို့ အရောက်ပို့ ပေးသည်။

သွေးလွန်စပြုသော ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကြောင့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီး မှာ ထန်းတပင်နယ်ဆီသို့ မပြန်နိုင်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း လှိုင်မြစ် တစ်ရိုးရှိ ကျေးရွာတို့၌ တစ်ရွာမဟုတ်တစ်ရွာ ကျွန်တော်တို့၏ တော်လှန်ရေး လျှို့ဝှက်စခန်းများ ရှိသည်ကို ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီး သိပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

mgyoe.com

သမ္မာန်သမားများအကူအညီဖြင့် လှိုင်မြစ်ကို ကူးကာ ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးသည် ညောင်ဝိုင်းရွာသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဤရွာသို့ ကြံကြံဖန်ဖန် ရောက်ခဲ့သဖြင့် မမျှော်လင့်သော မမမေနှင့် ကျွန်တော် ပြန်လည် ဆုံတွေ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်အပြေး ခေတ်ပျက်စဉ် အခါက ရန်ကုန်ရှိ လူအများသည် ဝေးရာ ပြေးခဲ့ကြသည်။ ဝေးရာသို့ ပြေးနိုင်တိုင်း ဘေးမှ လွတ်ရိုးမဟုတ်။ ဤသင်ခန်းစာကို ရခဲ့သဖြင့် ဤတစ်ကြိမ် ခေတ်အပျက်တွင် ရန်ကုန်ရှိ လူအများသည် ဝေးရာကို မပြေး၊ ရန်ကုန်တဝိုက် မနီးမဝေး ကျေးရွာများဆီသာ ခိုလှုံလာကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော် တော်လှန်ရေးတပ် အခြေစိုက်စခန်းများ ရှိသော လှိုင်မြစ်တစ်ဝိုက် ကျေးရွာများသို့ ပြေးလာကြသည်။ ဤတစ်ဝိုက် ကျေးရွာများ ဖြစ်သော ဝါးရုံဆိပ်၊ မငေး၊ ထိန်ကုန်း၊ အလည်ရွာ၊ ညောင်ဝိုင်း၊ ခနောင်တို စသည့်ရွာများ၌ ရန်ကုန်မြို့မှ စစ်ပြေးအရာရှိ အရာခံကြေးရည်တတ်အပေါင်းတို့ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မမမေတို့လည်း ညောင်ဝိုင်းရွာ၌ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ် မမမေ၏ဖခင် ဦးသက်မောင်မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နိုင်သော ဂျပန်ခေတ်၌ ဆရာဝန်သည် အတွင်းဝန်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မဆီမဆိုင်တော့ မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်အပြေးတွင် ထောင်တွင်း၌ ကျရောက်နေသော ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးကို ဦးသက်မောင်က ကယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး ကျေးဇူးကြောင့် ဆရာဝန်ဦးသက်မောင် သည် အတွင်းဝန် ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဆန္ဒကြောင့်သာ အတွင်းဝန်ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ဦးသက်မောင်က ဆရာဝန် ဘဝကို ပို၍ ပျော်မွေ့သည်။ တော်လှန်ရေးခေတ် ဤကျေးရွာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် သူမြတ်နိုးသော ဆရာဝန်ဘဝကို ပြန်လည် ခံယူသည်။

မမမေမှာ အာရှလူငယ်ဌာနချုပ်၌ အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤနယ်တွင် တာဝန်ကျနေသော တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သည်။

ဦးသက်မောင် တိမ်းရှောင်လာသော အိမ်ကြီးမှာ အရေးပေါ်ဆေးရုံပမာ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဤဆေးရုံ၏ အရေးပေါ် သူနာပြုဆရာမကား မမမေ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဆန်းပြားသော ကံဇာတ်ဆရာ၏ ဤသို့ အကွက်ဆင်မှုကြောင့်

m g y o e . c o m

ကျွန်တော်သည် မမမေထံ ကြံဖန်ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ပေါင်မှ ဒဏ်ရာသည် မကြီးလှသော်လည်း သွေးလွန်မှုကြောင့် လူမှာ အားနည်း နေသည်။ အားနည်းသောအခါ အဖျားက ဝင်လာ၏။

ကျွန်တော် သတိရပြီး နောက်ပိုင်း၌ ငါးရက်ခန့် ဆက်တိုက် ဖျားသည်။ ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးမှာ ဤရွာတစ်ဝိုက်ရှိ တော်လှန်ရေး တပ်သားများနှင့် ဆက်သွယ်မိသောကြောင့် သူ့တာဝန်သူ ထမ်းနေရပြီ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် မထမ်း နိုင်သော ကျွန်တော်သည်သာ အိပ်ရာထက်တွင် လဲရင်း ဒေါက်တာ ဦးသက်မောင် နှင့် မမမေတို့၏ အပြုစုကို ခံနေရ၏။

တွေးမိတိုင်း မခံချိမခံသာဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်တင် မိသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ကျွန်တော်အနှစ်နှစ် အလလ တောင့်တမျှော် လင့်ခဲ့သော ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်ပါ၏။ အနှစ်နှစ်အလလ တောင့်တမျှော်လင့်ခဲ့ သော နိုင်ငံအတွက် သွေးလှူပွဲသည် ဆိုက်ရောက်လာလေမှ မိုက်ရှူးရဲစိတ်ကြောင့် ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာဖြင့် အိပ်ရာတွင် လဲနေရသည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်ရဲဘက်များသည် လယ်သမား ပြည်သူတို့နှင့် လက်တွဲ၍ သွေးလှူပွဲကို မြိုင်မြိုင်ကြီးနွဲ့နေကြပေမည်။ ကျွန်တော့် မှာသာ မလှုပ်နိုင် မယှက်နိုင် အိပ်ရာထဲ လဲနေရသည်။

အဖျားဒဏ်က ပြင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ထိခိုက်မှုက ပိုပြင်းသည်။ တမလွန်ဘဝမှ ကျွန်တော့်ဖခင်သည် ကျွန်တော် ယခု ဖြစ်နေရသည်ကို မြင်လျှင် တာဝန်မကျေသော သားဟု ကျိန်ဆဲပေလိမ့်မည်။ အဖေအတွက် လက်စားချေ ရန် အနှစ်နှစ်က ကျွန်တော်ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရသည်။

ပူလောင်ပင်ပန်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို အေးချမ်းစေနိုင်သူမှာ မမမေ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မမမေသည် နေ့စဉ် ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့် ပြုစုရသည်။ အဖျားဒဏ်နှင့် မခံချင်စိတ်ရော၍ ဒေါသထွက်ခေါင်းမာနေသော ကျွန်တော့်အား ချောမော့ဆေးတိုက်ရသည်။ ခံတွင်းပျက်နေသော ကျွန်တော့်အား အစားအစာ ယုယစွာ ကျွေးပုံမှာ ဝေးလံသော ပြည်ခရိုင်၌ ကျန်ရစ်သည့် ကျွန်တော့်မိခင်ကို ပြန်သတိရစေသည်။

မေမေသည် ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးကိုးကွယ်ရာ မြတ်နိုးရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေအတွက် လက်စားချေရန် စစ်ထဲဝင်လာသည့်နေ့မှ စ၍ ကြင်နာသော မေမေအပြုံးကို ကျွန်တော်မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ မေမေသည် မေမေကိုယ်စား အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးကို အေးမြစေပါ၏။

မမမေ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ညင်သာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနီးသို့ ရောက်လာသည်အထိ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်နိုင်သည်အထိ သိမ်မွေ့ညင်သာသည်။ လမ်းလျှောက်ဟန်နှင့် ကိုယ်ဟန်ကသာ သိမ်မွေ့ညင်သာသည် မဟုတ် အပြာရည်လွမ်းသော မျက်လုံးညိုညိုကြီးတို့ကလည်း သိမ်မွေ့ညင်သာသည်။

မမမေ စကားပြောလျှင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကြည့်၍ ပြောတတ်သည်။ ထိုတည့်မတ်သော မျက်လုံးများမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အတန်းပိုင် ဆရာမ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မပြင်းထန်။

မမမေ၏ မျက်တောင်ကြီးများမှာ ပိတုန်းရောင်လို နက်မှောင်၍ ကော့ပျံ့ရှည်လျားသည်။ ကြည်လင်သော မျက်အိမ်ညိုညိုကို ဝိုင်းရံအပ်သည့် ကြယ်ရောင်လရောင်ပမာ ပြာလွင်အေးချမ်းသည်။ ဤပြာလွင်အေးချမ်းသော မျက်လုံးကြည်ကြီးများဖြင့် အကြည့်ခံရသော် ရက်လများစွာ ကျွန်တော် ခေါင်းပါးမွတ်သိပ်ခဲ့သည့် မေတ္တာတရားနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်အဖို့ ဦးရော မမမေရော အလကား ဒုက္ခပိုရတယ်”

မမမေက ပြုံးသည်။ ရှည်သွယ်ဖြူစင်သော သွားကလေးများပေါ်ရုံ ပြုံးသည်။ နှုတ်က ပြုံးသော် မျက်လုံးတို့ကလည်း လိုက်ပြုံးတတ်၏။

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ ဒါက မမမေတို့ ဝတ္တရားပါ။ ပြီးတော့ မမမေ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မောင်လေးတစ်ဦး ရချင်ခဲ့တယ်၊ မောင့်ကို ပြုစုရတော့ မမမေ ဆုတောင်းပြည့်လာတယ်”

ကျွန်တော်က မမမေ၏ ကြင်နာမှုပြည့်သော မျက်လုံးများကို ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မမမေမှာ မောင်လေး တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွယ်၊ မမမေ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ မမမေ မွေးပြီးပြီးချင်း မေမေ ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“ဪ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ဆိုသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ၊
ဪဟုသာ ဆိုမိ၏။

“မောင်လေးမှာတော့ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ရှိမှာပေါ့နော်”

ကျွန်တော်က နာကြည်းစွာ ပြုံးမိသည်။

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်မေမေမှာ သားဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်းပါ။ မမမေမှာ အမေ မရှိတော့သလို ကျွန်တော့်မှာလည်း ဖေဖေ မရှိပါဘူး”

ဤအကြိမ် ကရုဏာ အာမေဇိုင်ပြုရင်း ငေးငိုင်ကြည့်ရသူမှာ မမမေ
သာ ဖြစ်ပါ၏။

“မောင့် မေမေမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီသားနဲ့လည်း
ခွဲနေရတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဆိုလာသည်။ မေမေကို သတိရလာ၏။ ကျွန်တော့်
ရင်မှ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်မိသော မမမေသည် တိုးတိုးညင်သာ မေးသည်။

“မောင့် မေမေကို အောက်မေ့သလား”

ကျွန်တော် နာကြည်းစွာ ပြုံးမိပြန်သည်။

“မေမေကို ကျွန်တော် အောက်မေ့တယ်။ အခုလို စစ်ထဲမှာ ကျွန်တော်
သေမလား၊ ရှင်မလား မသိတဲ့ အချိန်ဆိုရင် မေမေ ဘယ်လောက်များ ငိုနေရမလဲ
မသိဘူး”

မမမေက အားပေးပြုံး ပြုံးသည်။ ထို့နောက် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။

“မောင့် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၆ နှစ်ထဲမှာ မေမေနဲ့ ကွဲလာတုန်းက ကျွန်တော် ၁၅ နှစ် ကျော်ပဲ
ရှိသေးတယ်”

“အို... မောင် ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်။ ဘာလို့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ရတာလဲ”

“ဘာလို့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ရတာလဲ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လူသတ်ချင်လို့။
ဂျပန်ကို သတ်ချင်လို့”

ကျွန်တော့်အသံမှာ အတန်မာနေသည်။ မာသော ကျွန်တော့်အသံ
ကြောင့် မမမေမှာ ရုတ်တရက်သော် ထိတ်လန့်သွားဟန် ရှိသည်။ သို့ရာတွင်
ခဏချင်းမှာပင် ပြန်လည် တည်ငြိမ်သွား၍ ချောမော့အေးချမ်းစွာ ဆိုသည်။

“လူသတ်ချင်ရုံ၊ ဂျပန်သတ်ချင်ရုံနဲ့ စစ်ထဲ ဝင်တာကတော့ အကြောင်း
မလုံလောက်ဘူးလို့ မမမေ ထင်တယ်”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်လာ၏။

“ဘာပြောတယ် မမမေ”

“မောင်က ငယ်သေးတော့ မမမေ စကားကို နားလည်ပါ့မလား မသိဘူး၊ လူသတ်တာမကောင်းဘူး၊ ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါ ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်တာဟာ လူသတ်တာပဲ။ ကိုယ်က သူ့ကို သတ်ချင်ရင် သူကလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်သတ်ချင်မှာပဲ”

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သရော်၍ ရယ်သည်။

“ဟဲဟဲ မှန်တယ်၊ မမမေပြောတာ မှန်တယ်၊ ကိုယ်က သူ့ကိုသတ်ချင်ရင်၊ သူက ကိုယ့်ကို ပြန်သတ်ချင်မယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူက ကိုယ့်ကိုသတ်ထားရင် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုပြန်သတ်မှာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

မမမေသည် နားမလည်ဟန် ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးလေးအပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင့်ကို ဘယ်သူကသတ်လို့ မောင်က ဘယ်သူ့ကို သတ်ချင်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူတို့ မသတ်ရသေးဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျွန်တော့်ဖေဖေကို သတ်သွားကြတယ်။ သူတို့ ဆိုတာ ဂျပန်တွေ”

ဤစကားကို ကျွန်တော်သည် ဒေါသနှင့်ပြောမိ၏။ ဒေါသပါလာသဖြင့် လူမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ အိပ်ရာမှ ကုန်းထမိသည်။ သို့ရာတွင် ပေါင်မှ ဒဏ်ရာသည် နာကျင်လှသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ညည်းညူရင်း ပြန်လှဲချလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းနှင့် ခေါင်းအုံးမထိမီ မမမေကလျင်မြန်စွာ လှမ်းပွေ့ယူသည်။ ထို့နောက် ညင်သာစွာ ခေါင်းအုံးပေါ်၌ နေရာချပေးသည်။

“ဟော ကြည့်၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ငရဲကြီးပြီ။ ဒေါသအာဃာတတွေဟာ မကောင်းပါဘူးလို့ မမမေ မပြောဘူးလား အခုပဲ သင်ခန်းစာရပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ အံ့ကြိတ်၍သာ နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ နာကြည်းချက်မခံချင်မှု၊ ဒေါသစသည်တို့သည် ကျွန်တော့် မျက်နှာ၌ အပြည့်အဝပေါ်နေလိမ့်မည် ထင်သည်။ မမမေကသာ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့စွာ နှစ်သိမ့်ရင်း နောက်သည်။

“မောင့်ကို မမစပြီးတွေ့စက အင်မတန် အေးချမ်းတဲ့၊ သိမ်မွေ့တဲ့ စစ် သားလေးလို့ ထင်မိတယ်၊ အခုတော့ ဧရာမ ဒေါသခဲကြီးပါလား”

မမမေက ရယ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ပြန်မရယ်နိုင်၊ မရယ်နိုင်သည့်ပြင် မမမေကို ပြန်၍ အပြစ်တင်မိသည်။

“မမမေက ရယ်နိုင်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရသလိုမှ မခံစားခဲ့ရပဲ ကိုး”

မမမေက ပြုံးပြန်သည်။ ဤအပြုံးမှာ မောင်ဆိုးတစ်ယောက်အား အလိုလိုက် ဖြေရှင်းခွင့်ပေးသော အစ်မတစ်ဦး၏ အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဆိုပါဦးကွယ်၊ ငါ့မောင်က ဘာတွေ ခံစားခဲ့ရလို့လဲ”

“ဘာတွေ ခံစားခဲ့ရလဲ ဟုတ်လား၊ အသည်းနာစရာတွေ ခံစားခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက အိုင်စီအက်စ်ဘွဲ့ရ အရေးပိုင်တစ်ဦး။ အိုင်စီအက်စ် ဘွဲ့ရ အရေးပိုင် တစ်ဦး ဖြစ်တာဟာ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်တာလား။ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင်တွေကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လိုက် ဖမ်းတော့ တကယ့်ခေါင်းဆောင်စစ်တွေကို ဖေဖေက ကြိုတင် သတိပေးပြီး ရှောင်တိမ်းသာအောင် ကူညီခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်တက်လာတော့ ဘယ်သူတွေ ပါလာသလဲ”

ကျွန်တော်သည် မွေ့ရာကို လက်သီးဖြင့် ထုကာထုကာ ပြောနေမိသည်။

“တစ်သက်လုံး ခွေးလှေး ကြမ်းပိုးလုပ်လာတဲ့ ကောင်တွေက ခါတော်မီ ဝါးခမောက်ဆောင်း၊ ပင်နီအက်ဂျီဝတ် နာမည်ရှေ့က သခင်ဘွဲ့တပ် ဂျပန်ဆီ ကျွန်ခံ ပြီး သူတို့ မလိုမုန်းထားသူတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သတ်ခိုင်းတယ်။ သူတို့ လက်ချက်နဲ့ ဖေဖေ သေသွားရတယ်”

ကျွန်တော့်အသံမှာ တုန်ရီလာသည်။ ရင်မှာလည်း ပေါက်ကွဲတော့ မတတ်ရှိ၏။

“ဘယ်လို သတ်သလဲ သိလား ကွင်းပြင်မှာ လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ပြီး ဘက်နက်နဲ့ ထိုးသတ်တယ်။ ပြီးတော့ လူတကာ လာကြည့်စေတယ်။ လူတကာ ကို ကြည့်စေတာက ထားပါတော့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မေမေကို ကျွန်တော့် ဖေဖေ အသတ်ခံရတာ မကြည့်မနေရလို့ အမိန့်ထုတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းတယ်။ ကောင်းရဲ့လား၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

ကျွန်တော်က အော်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်၌ အပြည့်ရှိသော မုန်းတီးမှု အဟုန်နှင့် အော်သည်။ မမမေ ဘာမျှမဖြေ။ အဖြေအစား မျက်လုံး၌ ဝဲနေသော မျက်ရည်များကိုသာတွေ့ရ၏။

“လက်လွန်ပြီးမှ ဖေဖေမိတ်ဆွေသခင်ခေါင်းဆောင်အစစ်တွေ ရောက်လာတယ်။ တချို့က ဗိုလ်မှူးတွေဖြစ်နေပြီ။ တချို့က ဗိုလ်ချုပ်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဖေဖေက သေခဲ့ပြီးပြီလေ”

ကျွန်တော်သည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ၊ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးသည်။

မမမေက ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ယူသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် ပိုဝမ်းနည်းလာသည်။ မမမေ၏ ရင်ခွင်တွင် တစ်ကြိမ်က မေမေရင်ခွင်၌ ငိုကြွေးမိသည့် နည်းတူ ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ငိုကြွေးမိသည်။

မမမေ၏ နူးညံ့သော ပါးကလေးသည် ကျွန်တော့်ပါးနှင့် အပ်ခါရှိနေသည်။ မမမေ၏ ညင်သာသော လက်ဖဝါး တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကျောကို အသာအယာပွတ်ကာ နှစ်သိမ့်လျက်ရှိသည်။

ထိုည၌ ကျွန်တော်အပြင်းထပ်ဖျားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရောက်သော အခါ လူမှာ နုံး၍ အားကမရှိ။ ဤသို့ တကယ့်ရက်တွင်မှ ဂျပန်က ရွာကို လာဝိုင်းသည်။

ထို့နေ့ နေ့လယ်က မမမေသည် ကျွန်တော့်အား ဆန်ပြုတ်တိုက်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးနှင့် ယခင် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ် အရာခံဗိုလ် ဗိုလ်ကျော်ညွန့်တို့ ရေးကြီးသုတ်ပြာ ရောက်လာ၏။ သူတို့၏ ကိုယ်၌ လယ်သမားများပမာ ဝတ်စားထား၏။ ခေါင်း၌လည်း တဘက်ကြီးများစည်းထားသည်။ ခြေသလုံးတို့၌လည်း ရွံတွေ ပေနေသည်။ သူတို့ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော စက်သေနတ်အသေးစား မပါလျှင်မူ တကယ့်လယ်သမားကြီးများဟု ယုံကြည်ဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ဗိုလ်ကျော်ညွန့်က လိုရင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောသည်။ “ဂျပန်တပ်ခွဲတစ်ခု ရွာကို ဝိုင်းထားတယ်။ တစ်အိမ်တက်ဆင်းရှာမယ့်ပုံပဲ။ ဒီတော့ရှောင်နိုင်သူတို့ ရှောင်စေချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ကင်းပုန်းချပြီး အရေးကြုံလာရင် ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်ပြီးပြီ။ ဒီက ရဲဘော်အတွက်ပဲ...”

ဗိုလ်ကျော်ညွန့်၏ စကားသည် ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ရဲဘော် သန်းထွဋ်က ကျွန်တော့်အား စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ အခြေ အနေကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရိပ်မိသည်။

ဒဏ်ရာကြီးနှင့်ဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက် ရှောင်ပုန်းရန်မလွယ်၊ ကျွန်တော့် ကို တွေ့သော် သူတို့အတွက် စစ်မေးရန် မခက်လှ။

ကျွန်တော်၏ တံတောင်ဆစ်များမှာ စစ်သင်တန်း၌ မိကျောင်းတက် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသောဒဏ်ကြောင့် ပွန်းပဲ့သော အမာရွတ်များရှိနေသည်။ ခြေသလုံး ကို ရေစိမ်ကြည့်သော် စစ်ပတ်တီးရာများ တွေ့ရမည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းမှ ရှည်စ သာ ရှိသေးသော ခေါင်းတုံးဆံပင်သည် မြန်မာ့တပ်မတော်သား တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကမူ သေလူဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သေရမည် မဆန်း။ သို့ရာ တွင် ကျွန်တော့်ကို လက်ခံထားသော အိမ်ရှင်များပါ အဆစ်ခံရမည်ကို တွေးမိ သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မချိမဆန့် နာကျင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖြစ် နိုင်ဆုံးသောနည်းကို ပြောရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ် တွယ်မနေကြပါနဲ့၊ စပါးကျိုတစ်ခုကြားမှာ ဖြစ်ဖြစ် ချောင်းစပ်က ဓနိတောထဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ထားခဲ့ပါ။ သူတို့တွေ သွားလို့ သတ် ရင်လည်း သတ်ပါစေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို မိရင် ဦးနဲ့ မမမေတို့ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

အားလုံး ငိုငံနေကြသည်။ ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးသည် ကြေကွဲသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အားလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့စေတနာကို ကျွန်တော်သိပါ၏။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ထမ်း၍ သူပြေးပေးဦးမည်။ သို့သော် အခြေအနေ မှာ ထမ်းပြေး၍ မလွတ်။ လွတ်သည့်တိုင်အောင် သူ့တာဝန်မှာ သူငယ်ချင်း ရဲဘော် တစ်ယောက်ကို ကယ်ရန်မဟုတ်၍ တပ်တစ်ခုလုံးကို ကာကွယ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို သုတ်သင်ပစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

အားလုံးငိုငံနေခိုက် မမမေက တည်ငြိမ်စွာ ဝင်၍ အကြံပေးသည်။

“ရဲဘော်ကြီးတို့ ရွာအတွက် တာဝန်ကို ထမ်းပါ။ ဒီကမောင်လေး အတွက်က ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်တော်က အလျင်အမြန် ကန့်ကွက်သည်။

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ မမမေတို့ပြေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို အိမ် နဲ့ဝေးရာမှာ ပစ်ထားပါ”

ရဲဘော်သန်းထွဋ်နှင့် ဗိုလ်ကျော်ညွန့်သည် မမမေအား ပြိုင်တူကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကြည့်ဟန်မှာ ကျွန်တော့် စကားကို ထောက်ခံသောကြည့်ဟန်ဖြစ်သည်။

မမမေကသာ တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းလင်းပြသည်။

“သူ့ကို စွန့်ပစ်ထားရင် ဂျပန်တွေ့သွားလို့ အသတ်ခံရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့တွေ့ရုံမကဘူး၊ ဒီရွာမှာ စစ်သားတစ်ယောက်ရှိနေမှန်း သိသွားမယ်။ အဲဒီလို သိသွားရင် ဒီရွာ သက်သာဦးမလား”

မမမေ ပြောသည်မှာ နည်းလမ်းကျသဖြင့် ဘယ်သူမျှ ပြန်မဖြေနိုင်။ မမမေကသာ ဆက်ပြော၏။

“ဒီတော့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ဂျပန်တွေကို သုတ်သင်နိုင်ဖို့ ကိုကျော်ညွန့်တို့ ကြိုးစားပါ။ ကျန်တာ ကျန်မ တာဝန်ထား”

ဗိုလ်ကျော်ညွန့်တို့ ဆင်ခြေထပ်မကွန့်နိုင်။ ရွာဖျားဆီမှ ခွေးဟောင်သံများနှင့်အတူ လူသံများကြားရသည်။ ဂျပန်များ ဝင်လာပြီတည်း။ ဗိုလ်ကျော်ညွန့်သည် “ရှေ့ လိုလိုမယ်မယ်” ဟု ဆို၍ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က တင်ပါးအောက်တွင် ခု၍ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကျော်ညွန့်နှင့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးတို့ အိမ်နောက်ဖေးမှ ဆင်း၍ ပျောက်သွားကြသည်။

“မမမေ ပြေးလေ၊ ပြေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပါ” သို့ရာတွင် မမမေသည် မပြေး။

သွက်လက်စွာသာ လှုပ်ရှားလာ၏။ မမမေအပြင်သို့ ခေတ္တထွက်သွားသည်။ ပြန်ဝင်လာသောအခါ၌လည်း ဂျပန်စာအုပ်နှင့် ဂျပန်မဂ္ဂဇင်းများကို ပိုက်ပွေ့၍ ယူလာသည်။

“မောင် ဂျပန်စကားတတ်လား”

“တတ်ပါတယ်”

“တတ်ရင် အခြေအနေ ကြည့်လုပ်နော်၊ ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့”

မမမေသည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးအား စောင်ဖြင့် ခြုံပေးသည်။ ဦးခေါင်းကိုလည်း မပေါ်ရန် အထူးသတိထား၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်လှဲအိပ်၍ ဂျပန်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြနေသည်။

များစွာ မစောင့်ရ။ အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ခြေသံပြင်းပြင်း ကြားရသည်။ ခဏမှာပင် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦး ခြံရံ၍ သုံးလိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်ဗိုလ်တစ်ဦးကျွန်တော် တို့ အခန်းဝ၌ ပေါ်လာ၏။ မမမေသည် သွက်လက်စွာ ထ၍ ဂျပန် ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၏။

“ခွန်းနိကျိုဝ(မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ)”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မှာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ ချောမောလှပသော မြန်မာမိန်းမပျိုတစ်ဦးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက် သဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ အတန်ကြာမှ ဂျပန်ဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေ၏။

“မင်္ဂလာရှိသော နေ့ခင်းပါ”

ထိုနောက်မှ သူမေးလိုရာကို ဆက်မေးသည်။

“ဒီမှာ စစ်သား ရှိသလား”

“စစ်သား မရှိပါဘူး”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က တင်ပါးအောက်ရှိ ခြောက်လုံးပြူးကို အဆင်သင့် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က မေးသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ မောင်လေးပါ”

“သူ ဘာလုပ်လဲ”

“သူ ဒိုက်အိချိုနိပွန် ကျောင်းသားပါ။ သူ ဂျပန်စကား တတ်တယ်။ မေး ကြည့်ပါ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ “ဆေးတောဒက်စကား (ကျောင်းသားလား)” ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က မှင်သေသေဖြင့် ပြန်ဖြေရ၏။

“ဟိုက်မာစတာ ဝါတာကုရှိုဝ ဒိုက်အိချိုနော နိပွန်ဂတ်ဂေါနော ဆေးဘော ဒက်စ်(မှန်ပါတယ် မာစတာ ကျွန်တော် ဒိုက်အိချိုနော ကျောင်းသား ဖြစ်ပါတယ်)”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်မည်သို့မျှ မပြောရခင် မမမေက ရေပက်မဝင်အောင် ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်မ မောင်လေးဟာ နိပွန်ပြည်ကို သိပ်သွားချင်တယ်။ မဟာအာရ စစ်ပွဲကြီး နိပွန်အောင်မြင်လို့ အေးချမ်းသွားရင် သူ့ကို ဂျပန်ပြည်လွှတ်ရမယ်။ အခု သူ ဖျားနေတယ်။ သူ့ကို နိပွန်ပုံတွေ ဖတ်ပြနေတယ်”

မမမေသည် ပြောပြောဆိုဆို စောစောက သူ ဖတ်ပြနေသော ဂျပန်ပုံ
ဝတ္ထုစာအုပ်ကို လှမ်းပြသည်။

“ဟိုင်း ဟိုင်း ခုဆနဂီ ခင်းခတ္တနား”

ဂျပန်ဗိုလ်က ကျေနပ်ဟန် မှတ်ချက်ချသည်။

ခုဆနဂီခင်း ခတ္တနားဆိုသည်မှာ ဂျပန်တို့၏ ရိုးရာအစွဲအလမ်း ပုံပြင်
တစ်ခု ဖြစ်၏ ။

ခင်းဆိုသည်မှာ ငွေဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ခတ္တနားမှာ ဓားဟုအဓိပ္ပာယ်
ရ၏။ ခင်းခတ္တနားသည်(ငွေဓား)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ခုဆနဂီကား ထိုငွေဓား၏
နာမည်ဖြစ်သည်။ ယိမ်းနွဲ့ပါးဟူသော နာမည်မျိုးပေတည်း။

ဂျပန်ပုံပြင်အရ ပင်လယ်အောက်နဂါးပြည် နဂါးမင်း၏ ရင်ခွင်တွင်
ဂျပန်မင်းသားလေး တစ်ဦး ရှိသည်။ ခုဆနဂီဓားမှာ မင်းသားနှင့်အတူ ရှိနေ
သည်။ ပုံပြင်အရ တစ်ချိန်တွင် ဂျပန်လူမျိုးတို့ ကြီးကျယ်စွာ ဒုက္ခရောက်ကြမည်။
ထိုအခါ၌ မင်းသားလေးသည် ခုဆနဂီငွေဓားကို ကိုင်၍ ရန်အပေါင်းကို ခွင်းကာ
ဂျပန်ပြည်ကြီးအား ကယ်တင်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဂျပန်စကြာမင်းပုံ ဖြစ်ပါ
၏။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် အလွန်ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။ ကျွန်တော့်အား
ဂရုမထားတော့ဘဲ မမမေကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ တင်းမာသော
သူ့မျက်နှာသည် ပျော့ပျောင်းလာ၍ မျက်နှာ၌လည်း အပြုံးတစ်ရပ်ပေါ်ခဲ့၏။

“မင်း ဂျပန်ကို မေတ္တာရှိသလား”

မမမေ၏ မျက်နှာ၌ ရှက်သွေး မသိမသာ ရဲသွားသည်ကို ကျွန်တော်
သတိထားမိ၏။ သို့ရာတွင် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေ၏။

“ကျွန်မ နိပွန်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ပြုံးရုံးမက ရယ်လာသည်။ ထို့နောက် မမမေ၏
ခါးကို ဆွဲပွေ့ကာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အသည်းတို့ ဓားဖြင့် အမွန်းခံရသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ကျွန်တော့်
လက်သည် ဝှက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးဒင်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်မိသည်။
အချိန်မီ သတိဝင်၍ မချိမဆန့်အောင့်အည်း သည်းခံနေရသည်။

အချိန်မှာ တစ်မိနစ်ခန့်သာ ရှိပေမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အတွက်
တစ်ကမ္ဘာထင်၏။ မမမေ၏ ကျော့ရှင်းဖြူစင်သော ကိုယ်ကလေးမှာ ဂျပန်ဗိုလ်
၏ ရင်ခွင်တွင်းဝယ် ကော့ကော့လေး မရုန်းသာ မဖယ်သာ မိနေ၏။

သည်းမခံနိုင်တော့သော ကျွန်တော်သည် တင်အောက်မှ ခြောက်လုံး ပြူးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် တစ်ရွာလုံး အနံ့အပြား၊ သေနတ်သံများ ပေါ်လာသည်။ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ဦးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

ကာမငွေဖြင့် လောကကြီးကို မေ့နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ထိုအခါမှ မမမေကို တွန်းခွာလိုက်ကာ ကျွန်တော့်အား ကြောက်မက်ဖွယ်လှမ်းကြည့်သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် သူ့လက်သည် ဓားရိုးပေါ် ရောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ့နောက်ကျခဲ့ပြီတကား။ ဘယ်က အားတွေ ဝင်လာသည် မသိ။ ကျွန်တော်သည် ထထိုင်ပြီး ရှိနေ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကျည်ဆံသုံးတောင့်ကို ဂျပန်၏ ရင်အုံသို့ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဂျပန်ဗိုလ်၏ ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်သို့ လဲကျသွားချိန်၌ အိမ်ရှေ့ဆီမှလည်း သေနတ်သံများ ပေါ်လာပြီး တခိုင်းခိုင်း ခြေသံများ ကြားရသည်။ ယမ်းငွေမပြယ်သေးသော စက် သေနတ်များ ကိုင်လျက် ဗိုလ်ကျော်ညွန့်နှင့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးတို့ အခန်းဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

မမမေသည် အခန်ထောင့်၌ ကြောင်ကြောင်ရပ်ကာ ငိုငိုနေရှာ၏။

ကျွန်တော်က ခြောက်လုံးပြူးကိုပြရင်း “ခွေးမသားတော့ ကျွန်တော် ပစ်သတ်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ အချိန်မီ ရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးက စိတ်အေးသွားဟန် သက်ပြင်းချသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ရဲဘော်တို့လည်း သူတို့ကို ချဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ချထိုက်မှ ချမယ်လုပ်နေတုန်း သူတို့က ရွာတောင်ဖက် ဂူကြား တို့ကင်းကိုတွေ့ပြီး စပစ်တယ်၊ ဒီတော့ တို့က ချရတာပေါ့၊ ခု ငနဲတွေ ဆုတ်ပြေးပြီ၊ တို့ကောက်သင်းလိုက်ကောက်လိုက်မယ်”

ရဲဘော်သန်းထွဋ်ကြီးသည် အသက်ကုန်နေသော ဂျပန်ဗိုလ်၏ မျက်နှာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ဖနောင့်နှင့်ပေါက်သည်။

“ကဲ... ဒီအလောင်းကြီး ထုတ်သွားရအောင် အပြင်က နှစ်လောင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး ရွာလယ်မှာ ခွေးစာ ကျွေးပစ်မယ်”

ဗိုလ်ကျော်ညွန့်နှင့် ရဲဘော်သန်းထွဋ်သည် ဂျပန်အလောင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး ယူသွားကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်သည် မမမေအား လှမ်းကြည့်မိ၏။ ထိတ်လန့် စိတ်ပျက်သွားသော မမမေ၏ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးတို့ ရဲနေသည်။ မျက်ရည် ပေါက်များကလည်း စီးကျနေ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင်မူ ကျွန်တော့် အိပ်ရာထက် ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်၍ တရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးသည်။

ဤအကြိမ် သူ့ကျောလေးကို ပွတ်၍ ချောရသူမှာ ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ပါ၏။

“တိတ်ပါ မမမေရယ် တိတ်လိုက်စမ်းပါ။ မမမေကို စော်ကားတဲ့ ခွေးကောင်ကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကျန်းမာလာရင် ဒီဖက်ဆစ်ကောင်တွေကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း လိုက်သတ်မယ်။ တိတ်ပါ မမမေ”

(၅)

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်း၍ ကျန်းမာလာသောအခါ ညောင်ဝိုင်းရွာ၌ နေခဲ့ရသည့် ရက်များသည် ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင် အသာယာ ဆုံးသော အချိန်များဖြစ်ပါ၏။ ရွာတစ်ဝိုက်၌လည်း ဂျပန်ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းသွားပြီ။ နွေပီပီ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၍ ရွက်ဝါတို့စင်သော ပင်ပျိုပင်အိုတို့ထက် ရွက်နုတို့ဝေကာ စိုစိုပြည်ပြည် ရှိ၏။

သာယာသော ညနေခင်းများတွင် မေမေနှင့် ကျွန်တော်သည် ရွာပြင် လယ်ကွင်းများဆီ ထွက်၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ လယ်ကွင်း၌ ရိုးပြတ်နဲ့တို့ သင်းနေသည်။ တောင်လေ၌ ချောင်းနဲ့၊ ကိုင်းနဲ့၊ တောနဲ့တို့မွှေးပျံ့ပျံ့ ပါလာ၏။ လှိုင်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း အရှေ့ရန်ကုန်ဆီ၌ မြူဆိုင်းပြာရီသော တောင်တန်းထက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို ကြည့်ညှိဖွယ် ဖူးတွေ့ရသည်။ အနောက်ဘက်မှ ထွန်းလက် နေသော နေရောင်ကြောင့် ရွှေတိဂုံဆံတော်ရှင်၏ ရွှေရောင်သည် ပြာသော နောက်ခံမိုးပြင်ဝယ် ကွန့်မြူးဝင်းနေတတ်သည်။ ထိုစဉ်ဝယ် ဥဩသံချိုချိုကို ကြားရတတ်သေးသည်။

ဥဒြသံချိုချိုထက် သာလွန်ကြည်အေးသည့် မမမေ၏ အသံလေးများ ကို ကြားနေရသော ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ကြိမ်က ချစ်မက်ခဲ့ရသော နွေတေးရှင် ငှက်ငယ်ကို အမှတ်ပြုရကောင်းမှန်း မသိ။

မမမေသည် စစ်မဖြစ်ခင်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဘီအေ အောက် တန်းအထိ နေခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်နှင့် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ကဗျာလှလှကလေးများကို ရွတ်ဆိုပြတတ်သည်။ ကျွန်တော်က ဆရာမြကေတု နှင့် ခင်လေးမောင်တို့၏ ကဗျာ ပြန်ရွတ်ဆိုပြသောအခါ မမမေ အံ့ဩရသည်။

“မောင် ဘယ်အတန်းထိ စာသင်ခဲ့ဖူးလဲ”

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအထိ သင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ မမမေ”

“ဪ... ရှစ်တန်းအထိပဲလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင်က တက္ကသိုလ် ခေတ် ဆန်းကဗျာတွေကို ရွတ်ပြနိုင်လို့ မမမေ အံ့ဩသွားတာပါ”

ကျွန်တော်က ငိုသွားမိသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ကို သွားသတိရမိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငိုမှန်း ရိပ်မိသောအခါ မမမေက ပျာပျာလေး မေးသည်။

“ဟော မျက်နှာ ညှိုးသွားပြန်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေကို သွားသတိရလို့ပါ။ ဖေဖေက သူ့ကောလိပ်မှာ ရှိတဲ့ နှစ်တွေ ကစပြီး နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ထုတ်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ် မဂ္ဂဇင်းတွေ သိမ်းထားတယ် လေ။ ပြီးတော့ ခေတ်ဆန်းကဗျာတွေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဖွဲ့ပေးတယ်။ နောက်တက္ကသိုလ် ကျောင်းကြီးပုံကိုပြပြီး တစ်နေ့မှာ အဲဒီကို ကျွန်တော် ရောက် ရမယ်တဲ့။ အခုအတိုင်းဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မမှန်းရဲတော့ ပါဘူး”

မမမေက အားပေးပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်သည်။

“ဘာလို့ မရောက်ရမလဲကွယ်။ ခေတ်ကြီးက အမြဲဒီလိုပဲ ဆိုးနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်ပြန်ကောင်းရင် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့ ငါ့မောင်လည်း တစ်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်ရပြီး ပညာရှိဖြစ်ဦးမှာပေါ့။ ဒါထက် ငါ့မောင် ကြီးလာ ရင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော် ကြီးလာရင် မြဝတီမင်းကြီးလို ဂီတဆရာကြီး ဖြစ်ချင် တယ်။ နတ်သျှင်နောင်လို ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်ချင်တယ်”